

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3710/2567

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย โจทก์ นาย ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

การวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ต้องวินิจฉัยจากข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบในศาลชั้นต้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพและมีได้ยกข้อเท็จจริงตามฎีกาขึ้นต่อสู้ในศาลชั้นต้นว่า ผู้เสียหายทะเลาะวิวาทกับจำเลยมาก่อนแล้วผู้เสียหายมารอจำเลยที่บ้านของบิดาจำเลยโดยพร้อมที่จะทะเลาะวิวาทกับจำเลย จำเลยจึงเกิดโทสะเข้าชกต่อผู้เสียหายแล้วจำเลยปลั่งมือหยิบอาวุธมีดขนาดเล็กเหวี่ยงไปทางผู้เสียหาย จำเลยก็ไม่นำสืบพยานหลักฐานใดให้ปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าว อีกทั้งทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยถูกผู้เสียหายข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมอันจะเป็นการกระทำความผิดโดยบันดาลโทสะ เป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิพากษาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวและศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยมาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 91, 288, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานจำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบ มาตรา 80, 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา กรณีมีเหตุสมควร ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น คงจำคุก 5 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 500 บาท รวมจำคุก 5 ปี และปรับ 500 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิพากษาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันรับฟังได้ว่า จำเลยไม่พอใจนายชาติรี บิดาจำเลยที่ให้จำเลยเอนที่คืนให้แก่ภรรยาผู้เสียหายซึ่งเดิมที่ดินดังกล่าวบิดาจำเลยยกให้แก่จำเลย จำเลยจึงได้ปักป้ายสาปแช่งผู้เสียหาย วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 17 นาฬิกา ผู้เสียหายเห็นป้ายดังกล่าวจึงไปพบนายชาติรี บิดาจำเลยที่บ้านเกิดเหตุ เพื่อสอบถามโดยนั่งอยู่ที่โต๊ะบริเวณหน้าบ้าน หันหลังให้ประตูบ้าน หันหน้าเข้าตัวบ้าน มีนายบุญแก้ว ลูกจ้างของผู้เสียหายใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ถ่ายภาพเคลื่อนไหวการสนทนา ขณะนั้นจำเลยขับรถจักรยานยนต์มาจอดที่หน้าบ้าน แล้วจำเลยใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายทะลุมือขวาที่สวมถุงมือ

และถูกเสื้อของผู้เสียหายขาดเป็นรู แล้วจำเลยขับรถจักรยานยนต์หลบหนีไป สำหรับความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร คู่ความไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายหรือไม่ เห็นว่า คำเบิกความของผู้เสียหายสอดคล้องกับที่ผู้เสียหายและนายบุญแก้วซึ่งเห็นเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุเคยให้การในชั้นสอบสวน โดยไม่มีข้อพิรุธ การที่จำเลยใช้อาวุธมีดแทงผู้เสียหายจนทะลุมือขวาที่สวมถุงมือซึ่งผู้เสียหายยกขึ้นกันไว้ และยังทะลุเสื้อผ้าฝ่ายที่ผู้เสียหายสวมใส่จนเกิดบาดแผลขีดข่วนบริเวณอกส่วนบน ตามภาพถ่ายผลการตรวจชันสูตรบาดแผลหรือศพของแพทย์และคำให้การของนายแพทย์สามารถ ผู้ตรวจชันสูตรบาดแผล บ่งชี้ว่าจำเลยใช้อาวุธมีดแทงโดยแรงและเลือกแทงบริเวณอกส่วนบนของผู้เสียหายซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญ หากผู้เสียหายมิได้ยกมือขวาร่วมกันไว้เสียก่อนย่อมต้องถูกแทงทะลุอกส่วนบนจนเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ ประกอบกับยังได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายและคำให้การของนายบุญแก้วทำนองเดียวกันอีกว่า เมื่อจำเลยถูกผู้เสียหายถึบจนถอยออก จำเลยยังพุ่งตรงมาที่ผู้เสียหายเพื่อจะแทงซ้ำอีกจนมีการถอดรีดพับเหวี่ยง นายบุญแก้วจึงเข้ามาช่วยบิดข้อมือจำเลยเพื่อเอามีดออก ยิ่งแสดงให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าจำเลยมีเจตนาประสงค์ต่อชีวิตของผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายไม่ถึงแก่ความตาย จำเลยจึงมีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเหตุผลที่จะต้องพกพาอาวุธมีดไปทำร้ายผู้เสียหายทันทีที่พบเห็นความจริงแล้วจำเลยเข้าชกต่อยผู้เสียหายก่อน แล้วจำเลยพลั้งมือไปหยิบอาวุธมีดขนาดเล็กเหวี่ยงไปทางผู้เสียหาย จำเลยไม่มีเจตนาฆ่า นั้น เห็นว่า พฤติการณ์ตามฎีกาของจำเลยดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับลักษณะบาดแผลที่มีมือขวาของผู้เสียหาย ไม่น่ารับฟัง ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยกระทำความผิดโดยบันดาลโทสะนั้น เห็นว่า การวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ต้องวินิจฉัยจากข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบในศาลชั้นต้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพและมีได้ยกข้อเท็จจริงตามฎีกาขึ้นต่อสู้ในศาลชั้นต้นว่า ผู้เสียหายทะเลาะวิวาทกับจำเลยมาก่อนแล้ว ผู้เสียหายมารอจำเลยที่บ้านของบิดาจำเลยโดยพร้อมที่จะทะเลาะวิวาทกับจำเลย จำเลยจึงเกิดโทสะเข้าชกต่อยผู้เสียหายแล้วจำเลยพลั้งมือหยิบอาวุธมีดขนาดเล็กเหวี่ยงไปทางผู้เสียหาย และจำเลยก็ไม่ได้นำสืบพยานหลักฐานใดให้ปรากฏข้อเท็จจริงดังกล่าว อีกทั้งทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยถูกผู้เสียหายข่มขู่อย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมอันจะเป็นการกระทำความผิดโดยบันดาลโทสะ จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิพากษาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวและศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยมาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยสถานเบาและรอการลงโทษหรือรอการกำหนดโทษหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 มีระวางโทษสองในสามส่วนของโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ 15 ปี ถึง 20 ปี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วางโทษจำคุกจำเลย 10 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้วคงจำคุก 5 ปี เป็นการลงโทษจำคุกขั้นต่ำสุดตามกฎหมายแล้ว ไม่สามารถลงโทษจำคุกต่ำกว่านี้ได้ อีก และการกระทำความผิดของจำเลยเป็นเรื่องร้ายแรง มีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม แม้จำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อนและจำเลยได้วางเงินต่อศาลชั้นต้นเพื่อบรรเทา

ความเสียหายแก่ผู้เสียหาย อีกทั้งยังมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่น
ดังที่จำเลยอ้างในฎีกา ก็ไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะรอกการลงโทษหรือรอกการกำหนดโทษให้แก่
จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอกการลงโทษนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้อง
ด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

จักษ์ชัย เยพิทักษ์ · ธวัชชัย รัตนเหลียม · ปรีชา เชิดชู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3710/2567>